

שלישיה ב

מצב נואש
בת-שבע (מימין) ודליה עם בעליהן הטריים בצינור, בת שלושה חדרים במיבנה מוזנח וישן

בעיה היתה — באיזה מסלול לבחור. האם יתחילו בקנדה, ומשם ללונדון, פאריס ו' לוד. או, אולי, יבחרו בתורכיה, יוון ו' רודוס. הבחירה נפלה. הגדבן הודיע: „אני נוסע לחוף-לארץ מחר בצהריים. כשאחזיר, נזכר את הפרטים.“ מאז, נסע וחזר ה'בה פעמים. נסיעותיו מתפרסמות בע' חנויות. אבל הבטחות להוד וכסף להוד, וקולו לא נשמע מאז. אין ירח-דבש, אין לונדון ואין פאריס. אפילו ללוד לא הגיעו. הם לא זוג אחד, אלא שלושה. דליה, בת-שבע ואתי, שלישיית בנות שניסאו ל'

חודש וחצי עברו מאז הנישואין שריתקו את המדינה - ועכשיו גרים שלושת הזוגות במצוקה שאין מוצא ממנה

אלי, יצחק ויעקוב, שלושה אחים. ומאז הכל נעשה בשלושת. צוחקים בשלושת, בוכים בשלושת, ומשלמים בשלושת — אבל מתגוררים בנסרד.

כשהובילה אותם המכונת לאולם חיכו להם צלמי-העיתונות. ורבים אחרים הומי' נו עצמם לחוות בפלא. בעלי האולם נהנו מהפירסום, הצלמים מכרו את התצלומים בארץ ובחוץ-לארץ, העיתונים מלאו בדי' וחיים והשישה הבינו, כי „אכלנו אותה“, לדבריהם.

הם לא נולדו אנשי-עסקים. הוריהם התי' אמצו תמיד לספק אוכל ולימודים. ליותר מזה לא ציפו. „אילו היינו בניגם להורים עשירים היינו מנצלים את המצב ומרווי' חים הרבה כסף“, אומר יעקוב. אחר כך הוסיף: „אילו הייתי אז עם השכל של היום, הייתי משיג הרבה“. יעקוב הוא צעיר האחים, הוא גם המפולפל שביניהם. „הייתי קונה את החליפות במחיר הפיר' סום של החנות. הייתי מקבל חתונה חנים ומפרסם את האולם. הייתי מביא צלם פרטי ואוסר על צלמי-העיתונות להיכנס לאולם. שמעתי שצלם-עיתונות אחד מכר תמונה שלנו ב-100 דולר לעיתון זר. אני הייתי מרוויח את זה. אבל תמורים אוכי' לים קש“.

מתנה מראש-העיריה

רבים מבני המישפחות קשה היה לתת מתנה משולשת. ולכן השליש היה, יחסית, קטן מהמצופה. אך היו כאלה שניצלו את המצב והעניקו מתנה הרבה יותר חסכונית — מעטפות ריקות. מספר יעקוב: „כשהכינו את החתונה התחילו לחסוך כסף. לכל אחד מהאחים היה סכום של 15 אלף לירות. מה שהיה

למעלה (מימין לשמאל): דליה, אתי ובת-שבע. למטה (מימין לשמאל): יצחק יעקוב ואלי. את ההוצאות לחתונה חסכו בסך 15 שנים, 15 אלף לירות כל אחד.

השלישיה המאושרת

ס יימו לנגן את מארש החתונה, חיל' קו את החלה הקלועה, פרסו את עוגת-הקדם וספרו את השיקים. את הל' לה הראשון בילו בבית-מלון מפואר. למחי' רת בבוקר התחילו ההיים האמיתיים. המ' ציאות ספחה על הפנים. לבית-המלון התקשרה מזכירתו של איש' ציבור ונדבן ידוע. הוא בישר להם באמ' צעותה: „אני מכין לכם ירח-דבש“. ה'

מימין: דליה, האחיות היחידה ששירתה בצבא, בניגוד לרצון הוריה. משמאל: שלישיית הבנות בהיותן בנות 6, חודש וחצי, וחדש לפני החתונה נפטר אביהן. הבנות התיימחו מאימן לפני

תמונות ילדות

זה 45 אלף לירות, גרוש לא יותר. מזה היה צורך באולם, תימורת, חליפות, שמ' לות וליל-חתונה. בשיידון בתל-אביב רצו 8,000 לירות לחליפה אחת. אם היינו תוספים שם, היינו פושטים את הרגל. אבל יש גם בני-אדם בעולם. מצאנו חייט ב' פרדס-כץ, רוזנברג שמו, הוא הבין את ה' מצב ותפר לנו שלוש חליפות במחיר כולל של 8,400 לירות. „אני יודע שיש אנשים שאומרים שאם אין כסף לא עושים חתונה גדולה. אבל חשבנו שצריכה להיות שימחה במישפ' חות. אצלנו יש אנשים שעובדים קשה כל השנה. גם הבנות היו במצב-רעות רע. אמם נפטרה לפני שנה וחצי והאבא — חודש לפני החתונה. היה חשוב לשמח את כולם. אז חסכנו בדרך אחרת. במקום להזמין את כל בני המישפחה ואת החברים, שמיספרם עשוי להגיע לאלפיים איש לפחות, צימ' צמנו את מיספר המוזמנים ל-600 איש. מילבדם הגיעו גם אורחים לא-קרואים, שבאו לראות, אבל החליטו גם לסעום.“ כשהסתיימה החתונה המשולשת התעור' ררה בעיה שלא חשבו עליה קודם לכן: היכן יגורו, והיכן ישיגו כסף לשכור או לקנות דירה. לא היה מי שיתמוך. הבנות נולדו ל' מישפחת לוי, שבה 13 בנים ובנות. אבי המישפחה, עזרא, יליד תורכיה שעבד כ' שרת בבית-ספר בפתח-תיקוה. בשנים הר' אחרונות לחייו קיבל קיצבה של פנסיונר. בת-שבע ואתי תמכו בו עד יומו האחרון. הבנים החתנים נולדו למישפחת איוון מפרדס-כץ. למישפחה תריסר בנים ובנות. האב היעסק בחברת שמירה, אך לפני כמה חודשים פוטר ולא הצליח למצוא מקום עבודה אחר. שלושת הבנים תמכו בכלכלת המישפחה עד לנישואיהם. „לא היתה ברירה“, מסביר אלי, זקן החתנים הטריים. „לא היינו יכולים להישאר בבית המורים, אך גם לא היינו יכולים לקנות דירה. החלטנו לשכור בית בן אר' בעה חדרים ולגור כולנו יחד. בסוף יצחק ואתי החליטו שהם רוצים לגור לבד. אני